

Forholdet var i Fjor dette, at den højtærede Justitsminister forelagde den midlertidige Lovgivning, der var gældende, paa ny, forlangte, at den midlertidige Tilladelse, der ved Lov var givet til at se bort fra Bestemmelsen i Loven af 15. Maj 1875 om, at en fremmed, der havde været her i 2 Aar, ikke kunde udvises, skulde fornyes for 2 Aar. Jeg gik ved første Behandling imod de 2 Aar, men erklærede, at jeg vilde være med til en Forlængelse af den midlertidige Lovgivning, hvis den højtærede Justitsminister kunde overbevise mig om, at dette var forsvarligt og fornuftigt. Jeg kan ikke tænke mig nogen loyalere Adfærd af et Medlem, der tilhører Oppositionen, end min. I det Udvalg, der blev nedsat, fremkom der fra Justitsministeren Oplysning om, hvorledes han havde benyttet sin midlertidige Udvisningstilladelse, og den syntes mig fyldestgørende; desuden kom der Oplysning om, hvorledes Forholdet var i andre Lande. Der stilledes dog den Fordring i Udvalget, at man skulde gaa til en 2-aarig Forlængelse, og jeg gik imod det og sagde, at jeg vilde være med til en 1-aarig og ikke mere, jeg vilde ikke have den midlertidige Lovgivning gjort til en vedvarende. Grunden var den samme som den, hvorfor jeg nu ikke vil gaa med til dette Forslag, at jeg syntes, at den fremmede, der har boet her i Landet i 2 Aar, har en human Ret til at blive beskyttet mod Udvisning.

Den højtærede Justitsminister, som ikke skyer noget Middel, som en Sagfører bruger under en Proces, siger saa til mig, at jeg er jo i Virkeligheden enig med ham i, at man skal bort fra disse 2 Aar, siden jeg er med til og har været med til i de Aar, der har været en midlertidig Lovgivning, at billige, at Justitsministeren har en saadan Tilladelse gennem midlertidig Lovgivning. Den højtærede Justitsminister maa et Øjeblik tænke sig om — hvis han ikke allerede i Forvejen er overbevist om det og kun bruger saadanne Midler i Proceduren, som staar til en behændig Sagførers Raadighed — og tænke paa, om der ikke er Forskel paa at ophæve det, der har været gældende Lov her i Danmark i 50 Aar, nemlig at en fremmed, der har 2 Aars Ophold bag sig, er beskyttet mod Udvisning, og saa dette, at Justitsministeren under Verdenskrigen eller under Forhold, der var lige saa slemme som, om ikke værre end Verdenskrigen, ligesom den tidligere Justitsminister har faaet en Tilladelse til at se bort fra de 2 Aar. Er der ikke stor Forskel ogsaa for Medlemmer af Oppositionen paa

at gaa med til at give en midlertidig Tilladelse og gaa med til at gøre den vedvarende? Hvad i al Verden skulde man gøre den midlertidig for, naar man vilde gøre den vedvarende? Hvorfor er baade den tidligere og den nuværende Justitsminister Gang paa Gang gaaet til at forelægge Rigsdagen Forslag om Midlertidighed, hvis man selv troede paa, at Vedvarende var det rigtige? Jeg maa antage, at den højtærede Justitsminister ikke har ment dette; for hvis han ved sin Tiltræden — det er snart 4 Aar siden, jeg tror ikke, jeg behøver at minde Ministeren derom, det er vist indprentet i hans Sind — havde ment det, hvorfor kom han da ikke, første Gang han skulde forelægge et saadant Forslag, med Forslag om en vedvarende Lov? Den Gang maa Regeringen — jeg kan vende imod ham, hvad han synes at ville vende imod mig — have været af den Mening, at Midlertidighed var forsvarlig og rigtig, og hvad skulde have forandret dette? Forholdene i Europa er da ikke blevet værre, Flygtninge og tilrejsende, Udlændinge, som opholder sig her, er da ikke blevet flere. Under Verdenskrigen kom langt flere her til Landet, vi har givet dem Ly, og det har været Meningen, at vi skulde være gæstfri mod dem, som var værdige til at bo her i Landet. Lovovertrædere, Sædelighedsforbrydere o. s. v. maa for min Skyld gerne udvises. Dog maa jeg sige med Hensyn til Lovovertræderne, at det kommer jo an paa, hvilke Lovbestemmelser de har overtraadt; men naar det, som det fremgik af den sidste Oplysning fra Ministerens Side, mest er ret uappetillige Sædelighedsforbrydere, han har udvist, er der ingen Grund til ikke at forlænge denne Lovs Gyldighed for 1 Aar.

Derimod er der slet intet, der taler for, at vi ikke skal beholde den Lovgivning, vi ellers har levet under her i Landet, indtil den midlertidige Lovgivning kom. Der er god Mening i at beskytte den, som har boet længere Tid her i Landet, har vænnet sig til Landets Forhold, har sin Virksomhed, sit Arbejde, sin Fortjeneste her. Man maa huske paa, at man kan næsten ikke tænke sig en værre Straf — meget værre end en kortvarig Fængselsstraf eller lignende — for en Mand, der har sin Bolig, sin Familie, sit Erhverv her i Landet, end med Dags Varsel at blive kastet ud, og det er det, man har villet forhindre ved den tidligere Lovgivning, som den højtærede Minister nu vil bort fra. Der er ingen Grund for os til at gøre det, tværtimod, og den højtærede Minister har heller ingen Argumenter und-